

Arrest

nr. 254 435 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 januari 2021 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 september 2017 bij de Belgische ambassade in Teheran een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum type D (gezinshereniging met haar echtgenoot).

1.2. Verzoekster kwam België binnen op 20 februari 2018 en werd op 19 mei 2018 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart werd vervolgens verlengd tot 27 april 2020.

1.3. Op 12 januari 2021 werd een beslissing genomen tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

+ het minderjarig kind (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 05.05.2011 in Falluja (Irak) met A.-A. A. M. A., (...).

Betrokkene en haar minderjarig kind A.-A. T. A. M. kwamen aan in België op 20.02.2018 met een visum B11 in het kader van gezinshereniging met haar man/vader. Op 19.05.2018 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 27.04.2019. Een verlenging van de machtiging tot verblijf van een jaar werd toegestaan en betrokkene werd op 10.08.2019 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 27.04.2020.

Uit een verslag van de wijkagent dd 05.06.2019 blijkt dat er geen samenwoning meer was. Volgens meneer A.- A. is betrokkene de week tevoren verhuisd omdat ze gescheiden zijn. Nazicht van het rijksregister bevestigt deze bewering. Uit het rijksregister blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen de echtgenoten sinds 22.05.2019. Onze dienst verstuurt een brief (dd 11.07.2019) naar de gemeente, te betekenen aan betrokkene met de vraag om haar situatie te verduidelijken. Betrokkene legt geen enkel stuk aangaande haar relatie met de heer A.-A. voor. Blijkbaar beschouwt betrokkene hem en haar relatie met hem als irrelevant. Hieruit concluderen we dat er geen gezinscel meer bestaat tussen betrokkene en meneer A.-A.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij niet aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 19.05.2018, dat is minder dan 5 jaar geleden.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Op 11.02.2020 werd een aangetekend schrijven gestuurd naar betrokkene waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken (onze brief dd 11.07.2019), zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat : "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1 ° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht."

Betrokkene legde in een reactie hierop de volgende documenten voor:

- *Bewijs dat betrokkene nederlandse les heeft gevolgd*
- *Bewijs dat betrokkene geslaagd is voor de cursus maatschappelijke oriëntatie*
- *Een attest van het OCMW waaruit blijkt dat ze leefloon geniet*
- *1 sollicitatie als schoonmaakster*

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene met de referentiepersoon blijkt nergens uit de voorgelegde documenten dat betrokkene betwist niet meer samen te zijn met meneer A.- A. Van andere familieleden die eveneens in België woonachtig zijn blijkt nergens sprake.

Dientengevolge is de aard en de hechtheid van de familiebanden in België van betrokkene niet van die aard dat het een beëindiging van de machtiging in de weg zou kunnen staan.

Betrokkenes duur van verblijf in België bedraagt, zoals reeds eerder besproken, minder dan vijfjaar. Vandaar dat het dan ook intrekbaar is overeenkomstig art. 11, §2, tweede lid. Een verblijf van minder dan vijfjaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Opnieuw hier dezelfde opmerking, gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

De voorgelegde stukken tonen geen bijzondere band of integratie aan met België.

De bewijzen dat betrokkene nederlandse les en een inburgeringscursus heeft gevolgd tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Dit is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Betrokkene legt het bewijs voor dat ze heeft gesolliciteerd als schoonmaakster. Aangezien ze ook een attest voorlegt van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene leefloon geniet, bewijst dat deze sollicitatie niet succesvol was. Een éénmalige sollicitatie wijst evenmin op een bijzondere integratie. Het attest van het OCMW doet geen afbreuk aan deze vaststelling

In het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene uiteindelijk een doorslaggevende reden gegeven waarom het verblijfsrecht van betrokkene op basis van gezinshereniging gehandhaafd en verlengd zou moeten worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste Middel : Schending van artikelen 62 en 39/79 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaalde van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel..

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De bestreden beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd.

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, stellen uitdrukkelijk dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische gronden dienen te worden opgenomen.

Verwerende partij laat na de bestreden beslissing in extenso te motiveren en alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen. Deze verplichting vloeit nochtans voort uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële motiveringsplicht. Verwerende partij dient immers, bij het nemen van een welbepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig vast te stellen, waarden en interpreteren, maar moet zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen of nadere informatie in te winnen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de voorliggende gegevens op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voornoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen, met name de weigering van het verblijfsrecht van verzoekster.

Zo laat verwerende partij in de bestreden beslissing na te vermelden op welke wet zij zich baseert voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt doorheen de hele motivering van de beslissing melding van artikel 11§2 doch vermeldt hierbij niet van welke wet. Dit is bijzonder onzorgvuldig in hoofde van verweerder. Verzoekster heeft er dan ook het raden naar, en kan alleen maar veronderstellen dat verwerende partij verwijst naar de wet van 15 december 1980.

Bovendien is verwerende partij onzorgvuldig in de beoordeling van de uitzonderingsgronden voorzien in art. 11§2,4° Vreemdelingenwet.

Zo verwijst verzoekster naar het medisch attest dd. 04.01.2021 waaruit blijkt dat zij het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld.

Verzoekster is talrijke keren hardhandig aangepakt en geslagen geweest door haar echtgenoot.

Verzoekster werd sinds haar aankomst in België hardhandig behandeld door haar echtgenoot. Verzoekster geeft aan bang te zijn van haar echtgenoot, wat tevens de reden is waarom zij nooit eerder klacht neerlegde.

De situatie escaleerde opnieuw en haar echtgenoot heeft haar met hebben en houden op straat gezet. In tegenstelling tot wat haar echtgenoot beweert, is zij op straat gezet geweest. Zij heeft niet onmiddellijk een arts geraadpleegd. Zij heeft in eerste instantie kennissen van haar gecontacteerd om zo onderdak te kunnen vinden.

Verwerende partij gaat verder op de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster zonder haar hierover gehoord te hebben.

De aannemelijkheid dat de letsels het gevolg zijn van toegebrachte slagen en verwondingen wordt aangetoond door het gevoegde medisch attest.

Daarenboven en voor zover fysiek geweld niet zou zijn aangetoond door verzoekster, is ook psychisch geweld een grond om in aanmerking te komen voor de bescherming van art. 11§2, 4° Vreemdelingenwet.

In casu blijkt de psychische onderdrukking van verzoekster duidelijk uit haar neergelegd medisch attest.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen uit het dossier, en op basis van al deze elementen een terechte beoordeling heeft gemaakt.

Verwerende partij lijkt uit de stukken die zich in het dossier bevinden enkel te distilleren wat haar goed uitkomt, doch negeert hierbij elke vorm van objectiviteit.

Dit is niet wat van een behoorlijk bestuur mag worden verwacht.

Immers mag van een zorgvuldig bestuur worden verwacht dat alle elementen aanwezig in het dossier mee in rekening worden gebracht bij het nemen van een beslissing, en dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (eigen onderlijning).

Verwerende partij lijkt in de bestreden beslissing geen of minstens onvoldoende rekening te houden met deze elementen, maar lijkt wel geloof te hechten aan de verklaring van de echtgenoot van betrokkene die insinueert dat verzoekster zelf is vertrokken, quod non. Zij werd de toegang tot de echtelijke woonst ontzegd, wat toch een heel ander licht werpt op de zaak.

Verweerder heeft in deze nagelaten rekening te houden met de situatie van verzoekster nu zij slachtoffer is van intrafamiliaal geweld en bescherming nodig heeft, en bijgevolg wel degelijk beroep kan doen op de uitzonderingsbepalingen zoals voorzien in art. 11 §2, 4° Vreemdelingenwet.

Op 11.07.2019 krijgt verzoekster een brief overhandigd waarin zij wordt uitgenodigd om documenten bij te brengen met een redelijk vage omschrijving: "staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht".

Dergelijke uitnodiging met dergelijke vage omschrijving getuigt niet van enige zorgvuldigheid.

Verzoekster bezorgt zowel de bewijzen van inburgering als het bewijs van inschrijving in de Nederlandse les.

Verzoekster toont wel aan dat zij - ondanks de moeilijke situatie waarin zij verkeerde - de nodige inspanningen heeft geleverd tot integratie, en dat zij niet afhankelijk wil zijn van de Belgische overheid om in te staan voor haar onderhoud, nu haar echtgenoot haar de deur had gewezen en op geen enkele manier zijn echtgenote én zijn minderjarig kind ondersteunt, noch materieel, noch financieel.

Verwerende partij vond het niet nodig dit verder te onderzoeken, noch heeft zij zich ervan vergewist of verzoekster familiebanden, of culturele of sociale banden heeft in haar land van herkomst, laat staan dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij legt hierdoor de verplichting die haar wordt opgelegd zoals vervat in art.11§2 vijfde lid Vreemdelingenwet naast zich neer.

Er dient dan ook te worden besloten dat verwerende partij niet op een correcte wijze en met de vereiste zorgvuldigheid is overgegaan tot beoordeling van de feiten met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie.

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij haar beslissing tot het intrekken van het verblijf van verzoekster op een afdoende wijze heeft behandeld en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Waar verzoekster - na een theoretische inleiding - de schending van de formele motivering ontwaart omdat enkel zou zijn verwezen naar artikel 11, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), mist haar betoog feitelijke grondslag. De eerste alinea van de bestreden beslissing vermeldt: *“in uitvoering van artikel 11, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er (...)”*. De bestreden beslissing vermeldt wel degelijk de volledige wetsbepaling. Het feit dat in de daaropvolgende alinea's enkel nog verkort wordt verwezen naar artikel 11, §2, doet daar geen afbreuk aan.

De bestreden beslissing motiveert dat op 11 februari 2020 aan verzoekster een brief (d.d. 11 juli 2019) werd gestuurd waarin bewijzen werden gevraagd die moeten toelaten de situatie te onderzoeken. Hierin werd uitdrukkelijk verwezen naar artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet. In antwoord hierop legde verzoekster bewijzen neer van een taal cursus, van een cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van het OCMW en een sollicitatie als schoonmaakster. De bestreden beslissing motiveert dat uit deze documenten niet blijkt wat de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster is met de referentiepersoon, dat verzoekster niet betwist dat zij niet meer samen is met de referentiepersoon en dat er geen sprake is van andere familieleden of andere elementen die een intrekking van het verblijf in de weg kunnen staan.

Artikel 11, §2, vierde en vijfde lid, van de vreemdelingenwet bepalen:

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit het vierde lid van artikel 11, §2, blijkt dat rekening moet worden gehouden met de situatie van personen die slachtoffer worden van familiaal geweld. Het vijfde lid bepaalt dat rekening wordt gehouden met de hechtheid en de aard van de gezinsband, de duur van het verblijf en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst.

Verzoekster betoogt dat de brief die werd verzonden op 11 februari 2020 onduidelijk was, zodat zij niet op de hoogte was van de draagwijdte van de voorgenomen beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt verwezen naar de mogelijkheid om het verblijf conform artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet te beëindigen omdat er geen samenwoning meer is. Er wordt in dit schrijven verder op gewezen dat de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband of de betrokken persoon met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Verzoekster kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die zij, hiertoe door de verwerende partij uitgenodigd, niet heeft overgemaakt.

In de mate verzoekster bovendien aanvoert dat zij bijkomende elementen had kunnen aanbrengen met betrekking tot het familiaal geweld, legt zij thans een attest van aangifte bij de politie van Antwerpen neer en een medisch attest. Het attest van aangifte vermeldt echter *“geen misdrijf”* en dat er een kort verslag werd opgesteld. Verzoekster legde evenwel geen kopie van dit verslag voor, doch verschaft

geen enkele toelichting omtrent de aard van deze aangifte, ook niet ter terechtzitting. Wat betreft het medisch attest van een huisarts d.d. 4 februari 2021, blijkt hieruit dat verzoekster twee littekens heeft door een schotwonde, opgelopen in 2011, dit is jaren voor haar komst naar België. Daarnaast wordt melding gemaakt van een litteken aan het rechter onderbeen van een brandwonde door een sigaret, opgelopen in 2018. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bijkomende elementen had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing, indien zij hier nadrukkelijk op was geweest.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Tweede middel: Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, schending van het recht op privé- en gezinsleven, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, schending van het hoorrecht. Schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK)

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inzake maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven moet volgens het EHRM rekening worden gehouden met de belangen verwoord in art. 8 EVRM. Het gaat dan zowel om situaties van een weigering van voortgezet verblijf als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf.

Aangezien art. 8 EVRM primeert op de Vreemdelingenwet is het een verplichting van verwerende partij om een gedegen en nauwkeurig onderzoek te doen

Bij de belangenafweging met betrekking tot de eerbiediging van het privé- en gezinsleven moet een "fair balance" worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving anderzijds.

Dat een dergelijke toets vereist is, wordt de bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, o.a. in arrest nr. 188 051 van 7 juni 2017:

"Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde."

In de bestreden beslissing ontbreekt duidelijk het vereiste individueel onderzoek.

In casu gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoekster als slachtoffer van intrafamiliaal geweld bescherming nodig heeft. Verwerende partij gaat tevens voorbij aan het feit dat het minderjarig kind van verzoekster recht heeft op persoonlijk contact met haar vader, die erkend is als vluchteling. Verwerende partij heeft nagelaten een volledige en correcte toepassing te maken van artikel 8 EVRM.

Hoewel de adaptatiecapaciteit van een kind van 8 jaar in tijd en ruimte aanzienlijk is, wil dit uiteraard niet zeggen dat een scheiding van een ouder geen repercussies voor een kind van die leeftijd met zich brengt. In casu kan de vader van het kind niet naar Irak reizen om zijn minderjarig kind te bezoeken. Dit omdat hij erkend vluchteling is. Het behoeft geen betoog dat de fysieke nabijheid van zijn ouders voor een kind van 8 jaar oud onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling.

Bijgevolg kan de bestreden beslissing de "fair balance"-toets niet doorstaan.

Verzoekster betwist immers dat verwerende partij op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met art. 8 EVRM. Immers beschermt art. 8 EVRM niet alleen het gezinsleven maar ook het privéleven.

Door het intrekken van het verblijf van verzoekster wordt haar de bescherming van haar privéleven ontzegd, wat in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht die rust op verwerende partij.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verzekert binnen het kader van het recht op behoorlijk bestuur het recht van eenieder om gehoord te worden "voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen".

Uw Raad vermeldt in haar arrest van 5 september 2014 (nr. 128.856) dat het hoorrecht niet enkel door de instellingen van de Europese Unie moet worden erkend, "maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unie recht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor." En verder in hetzelfde arrest: "Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden."

De overheid is verplicht vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen welke elementen de basis uitmaken voor de beslissing die zij wil nemen.

In principe zou verwerende partij voor elke negatieve beslissing een ontwerp van deze beslissing moeten overmaken aan de betrokkene.

In casu werd het hoorrecht niet gerespecteerd nu verzoekster niet verder werd ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijke en familiale situatie, zodat verwerende partij belangrijke elementen niet in overweging heeft kunnen nemen. Verwerende partij heeft de verklaringen van de echtgenote van verzoekster voor waar aangenomen zonder verzoekster hierover gehoord te hebben.

Mocht verzoekster daadwerkelijk zijn gehoord over de cruciale punten, had zij kunnen wijzen op het intrafamiliaal geweld dat zij heeft moeten ondergaan. Zij had kunnen duidelijk maken dat zij het slachtoffer is van zowel fysiek als psychologisch intrafamiliaal geweld. Bovendien had zij kunnen wijzen op haar gezinsleven, dat van haar minderjarige dochter en het feit dat het belang van dit minderjarig kind primeert, dat zij naar school gaat.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

In casu heeft de verwerende partij op onrechtmatige wijze een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster nu deze beslissing niet opweegt tegen het recht van verzoekster en haar minderjarig kind op een privé- en gezinsleven met de vader van het minderjarig kind.

Zodoende werd het hoorrecht aldus in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Naast de bescherming van het privé- en gezinsleven, diende verweerder een afweging te maken van het belang van het kind.

Artikel 3 IVRK bepaalt het volgende:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Uit voornoemde bepaling volgt dat het belang van het kind, hoewel niet absoluut, wel degelijk primordiaal dient door te wegen.

Verweerder vermeldt in bestreden beslissing het belang van het kind niet, en gaat al helemaal niet over tot een effectieve belangenafweging. In het licht van art. 8 EVRM en art. 3 IVRK is dit nochtans vereist.

Uw Raad verduidelijkt dit in haar arrest nr. 188 051 van 7 juni 2017:

"Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118."

Bestreden beslissing heeft betrekking op de moeder, verzoekster, en het minderjarig kind, die klaarblijkelijk de administratieve situatie van de moeder volgt.

Verweerder houdt niet daadwerkelijk rekening met de impact van de scheiding van het minderjarig kind met haar vader, met wie het kind ondertussen een hechte band heeft opgebouwd. Een kind van 8 jaar wordt zo gescheiden van haar vader, hetgeen een bijzonder ingrijpende gebeurtenis vormt.

Het kind gaat bovendien al drie jaar in België naar school. Het is in het belang van het kind om op zijn minst het schooljaar af te kunnen maken en haar schoolcarrière te kunnen vervolledigen.

Vermits er eenvoudigweg geen belangenafweging is gebeurd, is er ook geen rekening gehouden met het belang van het behouden van de eenheid van het gezin enerzijds en het welzijn van het kind anderzijds, hetgeen vereist is volgens Uw rechtspraak.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd.”

2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op dat deze bepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De thans bestreden intrekkingbeslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten en is als dusdanig niet te beschouwen als een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet belet dat de gezinshereniging aan voorwaarden wordt onderworpen. *In casu* is de bestreden beslissing bij wet voorzien en steunt ze op artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. In de mate verzoekster aanvoert dat zij moest worden gehoord, gaat zij eraan voorbij dat zij wel degelijk werd uitgenodigd om haar standpunt weer te geven omtrent de voorgenomen beslissing tot intrekking van verblijf. Verzoekster heeft geen elementen aangevoerd met betrekking tot de banden met haar zoon en met verzoekers ex-partner. Ook in de huidige procedure beperkt zij zich tot een algemene uiteenzetting met betrekking tot de banden tussen ouders en kind, maar zij laat na daarmee *in concreto* aan te tonen dat er alsnog sprake zou zijn van gezinsbanden tussen haar zoon en haar ex-partner en dat de bestreden beslissing aldus zou steunen op een onzorgvuldige feitenvinding.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT